

dve pesme

PISMO NIKODEMU

Nekud otiče naše more
 Nikodem
 I ova para nad njim
 nije više fantazma
 Ostajemo samo ti i ja
 i ona stara očeva mašina
 pomoću koje je pravio dečije ljuljaške
 Da li je počela da se raspada
 Nikodem
 Ja našu razdvojenost bolno osećam
 i ona me podseća na jedno kretanje
 Na patnju mudre Elze
 zbog nesreće koju je sama izmislila
 Izvesno je Nikodem da se to tiče
 i našeg oca
 na dnu čijih provalija se zbivala
 naša sušta suprotnost
 Nijedna svetlost Nikodem
 ne može ti pribaviti oslonište
 do onoga na koje si raspoređen
 Ovde sam kao u duhovnom rezervatu
 bez iluzija o našem ocu
 I imam još uvek dečiju ljuljašku
 koja poput tragova očeve karikature
 narasta u moje pravo mesto
 Nikodem
 Pišem ti zbog nekoliko zaboravljenih
 simbola bivanja
 I sećam se vrha one trešnje
 sa kojega si hteo da ugledaš boga
 No ti si iščezao
 u strukturi osetljivog ponora
 Nikodem
 o neizvesnosti i neodređenosti
 podučavao nas je otac
 tvrdeći da će nas jedino izvesti
 iz ove neprozirne pustinje
 I da nećemo više ličiti
 na dva otvorena kofera u kojima
 sem nekoliko otisaka prstiju
 više ništa i ne postoji
 Ali bilo kako bilo očeva istina
 neka gleda kako će sama sebi pomoći

U SOBI BEZ PROZORA

Smešten negde iznad slepoočnice
 pokušavao je da se oslobodi
 kretanja
 kao jedine formirane mere
 njegove prethodnosti
 Rukom što dolazi ispod grla
 nastavio je da upravlja zakonima
 svoje nemoći
 Sve dok na veliku sobu bez prozora
 nisu montirali točkove
 i prepustili ga matici
 koja se obično uvlači
 kroz naprsline atmosfere
 U tom-košmarnom i neuređenom
 nadrašanju spoljašnosti
 počeo je da izmiče i onom pravom
 nadmašivanju sloma
 A onda na sred puta raspakovali su
 nekoliko njegovih autoportreta
 i u tom krugu neprekidne igre sa mogućnostima
 osudiše ga na večno kretanje
 kao što se kreće i sama imaginacija

prevodnice II

17.

Iznova dolaze zorom neispavani s alatom
 U mlečno podneblje trupce katranisane polažu
 S namerom mosta plemenitom vatre raspaljuju
 Osetljive veze htenjem prejakim napon izgube

18.

Reči iz prepolovljenog sećanja na uslugu zajmljene
 Pod utiskom dneva prejakog u nejasnicu hrle
 Gde bunar ugrušale boje gustinom odoleva
 Zaseći možda treba bagrem kraj puta da reč zazvoni

19.

Oklo primi oštrinu noža u središte svoje
 Zato hodam s oprezom obolelim
 Ulazi telo od stvari svakidanje u putanju vida
 U san kako ću s oružjem talko dugovečnim

20.

Prostorom u jazbine neudobne izdeljenim
 Pošao bih osenčen jedva čujnim zamasima
 Vodonoša se u meni smenni javlja
 Da oči radoznalošću penušavom rastreznim

21.

Na dnu limenke s malo zemlje i biljkom
 Prolaznik zadihani s donovima gumenim
 Pada neka šuštava beskorisnost na teme večeri
 U zasićen dan raskomadanih pristizne noćni čuvar

22.

I ništa tako nezasićeno i lepoglasno
 Naliči na stalkom rastegnutu blizinu
 Kao drhtaj kontrolisan izvan sna
 Nenaučeni na dubinu ni rukom vođeni ne uspevam

adolf erbsle: VELIKI PAUK U KALENBERGU, ulje na platnu

tri pesme

OPET

Silazićemo opet iz visina
 Mudrošću duginih boja
 Silazićemo opet lavirintima ogledala
 U kojima naše bilo besomučno udara
 Opet bićemo mladi
 Opet bićemo prepuni svetlosti
 Padaćemo opet sa mesečinom
 U polomljeno granje razuma
 Opet ćemo paliti kupole šuma
 Opet ćemo osluškiivati
 Čistu vatru što u čulima odzvanja
 Skrivaćemo se u peščanim satovima
 Govoreći da nam je dobro
 Govoreći da nam je veoma dobro
 Govoreći da
 Govoreći
 Dok će naše reči padati u tišinu
 Kao kamenje što se stropoštava
 U provaliju bez dna.

PESMA O OCU

Budna sam dok me zveri pohode
 Kružeći oko jednog stabla od člma
 U mirisu mesa; u zadahu; slutim grabljivicu
 Sa plenom u ustima
 Gore na bregu još uvek rastu divlje jabuke
 A u snu crno krilo mlina dotiče
 Polje iz kojeg je moj otac izašao
 Dozivam ga kao da iz dubine sebe dozivam
 Dozivam ga ali ostajemo stranci
 Sve više potčinjeni istom siromaštvu
 Udaljujući se jedno od drugog
 Kao olupine dotrajalog broda
 Oče, neko se u meni o meni raspituje
 I dugo kuca na vrata koja se ne otvaraju
 Povedi me na breg oče
 Tamo još uvek rastu divlje jabuke.

*

Nikad ne dodirujem tačku u kojoj si ti
 Ni tvoje usne uči i stas
 Mada jasno naslućujem
 Tvoje beskrajno hladne obale
 Sa kojih me dozivaš
 Nikada ne dodirujem tačku u kojoj si
 Samo mi se tvoja senka
 Ponekad opasno približi
 Ponekad me tvoje bele ptice saleću
 Mala ostrva koja tonući
 Pod moja pazuha grade gnezda
 Nikad ne dodirujem tačku u kojoj si
 Mada naslućujem to mesto
 Pod kojem puca bedem neizgovorenih reči i
 Glasove i krike bolesne od praznine
 Što vazda kruže kroz zgusnuti mrak
 Naslućujem blistavu simetriju tvojih mine-
 rala
 U kojima ću zaspati poput nepogoda i lišća
 Tvoju ledenu jezu ponekad slutim
 I hladan vazduh što zijapi poput rane
 Dok se male drhtave slike
 Smenjuju na horizontu

L rumunskog preveo autor

a. v. je pesnik

BLJEŠTAVOM PLAKATU U VIZUELKOM

nalik blještavom plakatu
 u vizuelnom metežu današnjice
 ona se kreće
 u gomili bučnih prolaznika

s dolaskom večeri
 iskršava u crvenoj izmaglici
 sa mnogo šarenog dima u kosi

to je plakat-devojka
 redovito je viđamo
 na svim savremenim
 masovnim dogodovštinama

hajnrih kampendonk: COVEK SA KOZOM, ulje na platnu

njene zelenkaste oči
 sjaje hladnim izazovom
 ili ih katkad skrije
 zastorom tamnih stakala

jarko crvene usne
 mame priitajenim glasom
 zovu u tamne uglove
 toplih i slatkastih snova

kako bi skrila jedmoličnost
 u svetu stalnih promena
 ona je iz dana u dan
 menja svoju sliku

postaje druga ličnost
 u svakom sledećem nastavku
 velikog stripa života

PO OČIMA SMEŠE NAM SE

udišući parfimisani vazduh
 sedimo na škripavim stolicama
 u tmimi provincijskog bioskopa

mnogo krvi i pucnjave
 pršti nam po očima
 smeše nam se iz mraka
 prizori lepljivih noći

gledamo sa mnogo divljenja
 junaka nadljudskih moći
 kako se smelo kreće
 zamikama velikih gradova

njegove snažne mišice
 nude nam osećaj spokojstva
 i mi zamišljamo sebe
 kako smo nalik njemu

daleko od stvarnog života
 počinjemo novi život
 u svetu svoje uobrazilje
 daleki jedni drugima
 u dnu svog pohabanog srca

sličnog smo osećanja
 u svetu većine stinopova
 sledimo svetlucave heroje
 ulicama zabranjenih snova

A. V. JE PESNIK

a. v. je često tužan
 jer takav je život

velika zbirka
 lanaca ograda stega i okvira
 što ne dopuštaju
 da se mnogo misli
 i bira

zato mnogi sede i čute
 i mnogo ne mrdaju

drumovi su puni rupa
 teško građevinaru
 posle će biti lakše
 jer svakog sledećeg
 čekaće glatka cesta

a. v. je često tužan
 nikad mu nije po volji
 nema ni jednog dana
 koji bi bio potpun

a ima i nekih drugih
 pesnika
 koji to nisu

obmanjivača neukih
 što idu
 samo proverenim

imaju automobile
 i paze na
 oznake saobraćaja

pešacima je namenjen
 trotoar
 leva ili desna strana
 života

dok je za neodlučne
 predviđen pešački prelaz